

Arrest

nr. 113 751 van 13 november 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 3 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juli 2013 met referentienummer 32591.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Georgisch staatsburger te zijn, van Georgische origine, en afkomstig uit Tbilisi.

U bent kerkelijk gehuwd met Z.K. (O.V. 6.794.199). Jullie hebben twee kinderen samen.

Uw man was actief lid van de oppositiepartij “Labour Party”. Hij was er onder andere verantwoordelijk voor het vervoer van partijleden naar meetings. Daarnaast steunde hij de partij ook financieel.

Omwille van zijn oppositieactiviteiten had uw man regelmatig problemen met de politie. Tijdens betogingen werd hij enkele keren in elkaar geslagen.

Eind december 2010 nam hij in Tbilisi deel aan een demonstratie van oorlogsveteranen omdat de regering de pensioenuitkering en ziekteverzekering voor veteranen had stopgezet. Deze demonstratie duurde verschillende dagen.

Op 3 januari 2011 kwamen politiemannen in burger tussenbeide. Ze sloegen de deelnemers. Uw man werd ook zwaar geslagen, maar kon ontkomen. Hij vluchtte naar zijn oom in Gurjani waar hij onderdook. De volgende dag kwam de politie bij u langs. Ze waren op zoek naar uw man en bedreigden u.

De daaropvolgende weken werd u enkele keren meegenomen naar het politiebureau voor ondervraging. In februari 2011 werd de broer van uw man gearresteerd. Hij werd vals beschuldigd van drugsbezit en door de rechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf.

Daarna wendde u zich tot M.K. die openbare aanklager was bij het proces tegen uw schoonbroer. U dacht dat u haar wel kon vertrouwen. Toen u haar alles had uitgelegd over de problemen van uw man, was ze bereid om het zo te regelen dat hij gewoon een boete zou betalen en verder geen gerechtelijke vervolging meer te vrezen zou hebben. Ze vroeg wel dat uw man zich persoonlijk bij haar zou komen aanmelden. U bracht uw man hiervan op de hoogte en op 4 maart 2011 keerde hij terug naar Tbilisi. Toen hij bij het appartementsgebouw waar jullie woonden aankwam, merkte hij echter een verdachte wagen op. Hij ging binnen in het gebouw, maar twee personen kwamen meteen op hem af en vroegen of hij daar woonde. Uw man begreep dat ze politiemannen waren. Nadat hij één van hen uit de weg geduwd had, kon hij door de achterdeur naar buiten lopen. De politiemannen schoten op hem, maar hij werd niet geraakt.

Een half uur later waarschuwde hij u dat u moest vluchten met jullie dochtertje. U ging naar een nicht van u.

Uw man dook onder bij een vriend.

Op 16 maart 2011 vertrokken jullie vanuit Tbilisi met de bus naar Turkije. Jullie reisden vervolgens met een vrachtwagen verder naar België en vroegen asiel aan op 21 maart 2011.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw man, Z.K. (O.V. 6.794.199).

In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw man werd als volgt gemotiveerd:

“U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er vervolgd werd door de autoriteiten omwille van uw lidmaatschap van de oppositiepartij “Labour Party”. Van eind december 2010 tot begin januari 2011 hebt u deelgenomen aan een demonstratie van oorlogsveteranen in Tbilisi waarna u gezocht werd door de politie (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/01/2012, p. 4, 6-8).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u na uw vertrek uit uw land weinig pogingen ondernomen hebt om meer concrete informatie te verkrijgen over de actuele stand van zaken met betrekking tot uw vervolging door de autoriteiten. U verklaarde dat er na uw vertrek nog convocaties op uw naam zijn toegekomen waarin u als beschuldigde in een strafzaak werd opgeroepen. U stelde dat er tegen u een rechtszaak werd aangespannen, maar u wist dan niet om wat voor zaak of welke beschuldigingen het concreet ging. U kon evenmin zeggen of u op het moment van uw gehoor nog officieel gezocht werd door de autoriteiten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/01/2012, p. 4). U stelde geen navraag gedaan te hebben over uw actuele vervolgingssituatie (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/01/2012, p. 10). Uit uw verklaringen is echter gebleken dat u in België regelmatige contacten onderhoudt met uw familie in Georgië (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/01/2012, p. 3). U stelde weliswaar dat u hen niet in gevaar wilde brengen door zich via hen te informeren over uw problemen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/01/2012, p. 3), maar u hebt zelf geen andere pogingen ondernomen om dan via andere personen, uw partij, of andere organisaties meer informatie te bekomen aangaande het verdere verloop van uw vervolgingsproblemen. Van een asielzoeker kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Uw nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in het verdere verloop van uw vervolgingsproblemen of uw huidige situatie in uw land van herkomst en ondermijnen de ernst van uw beweerde vervolgingsvrees.

Verder kan nog gewezen worden op een opmerkelijke tegenstrijdigheid tussen de opeenvolgende verklaringen van uw vrouw. Zo verklaarde uw vrouw tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw moeder haar verteld had dat de politie na jullie vertrek uit het land nog twee of drie keer bij hen zijn langsgekomen op zoek naar u (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/11/2011, p. 5). In het tweede gehoor beweerde uw vrouw in strijd met haar eerdere verklaringen niet te weten of de politie na jullie vertrek al dan niet nog bij uw moeder naar u is komen vragen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/01/2012, p. 5). Toen uw vrouw daarop met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, had ze hier geen aanvaardbare uitleg voor die de vastgestelde tegenstrijdigheid kon weerleggen. Ze stelde enkel te weten dat de politie bij uw ouders langskwam toen u ondergedoken zat in Gurjani (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/01/2012, p. 5). Het feit dat uw vrouw in haar eerste gehoor echter duidelijk verklaarde dat de politie na jullie vertrek meerdere keren is langsgekomen bij uw moeder op zoek naar u en ze daarna tijdens haar tweede gehoor dan niet meer zou weten of de politie toen al dan niet naar u is komen vragen bij uw ouders, is echter niet aannemelijk. Aangezien u en uw vrouw zich voor jullie asielaanvraag toch op dezelfde vervolgingsfeiten baseren doet deze tegenstrijdigheid bijgevolg verder afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van jullie beide verklaringen.

Bovendien kan nog worden opgemerkt dat de aannemelijkheid van uw beweerde ernstige vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten ook ondermijnd wordt door de volgende gedragingen. Zo verklaarde uw vrouw dat ze in maart 2011, met name in de periode dat u gezocht werd door de autoriteiten en ondergedoken leefde uit vrees om gearresteerd te worden en ze ook zelf duidelijk geïmagineerd werd door de autoriteiten, zich persoonlijk tot de bevoegde overheidsdiensten gewend heeft om een reispaspoort te regelen voor jullie dochtertje (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/11/2011, p. 6). Toen uw vrouw er vervolgens op gewezen werd dat ze op die manier toch wel een risico nam, stelde ze slechts dat ze hier niet bij nagedacht had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/11/2011, p. 6), wat weinig overtuigend is. De uitleg van uw vrouw dat het risico niet zo groot was, aangezien het een andere overheidsdienst was dan degene die u vervolgde en het een aanvraag voor een kind betrof (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/11/2011, p. 6), is niet aannemelijk te noemen daar u en uw vrouw op die manier hoe dan ook toch onder de aandacht van de autoriteiten komen.

Bovendien dient gesteld dat, voor zover de aangehaalde feiten geloofwaardig zijn, uw steun aan de oppositie actueel geen aanleiding geeft voor een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Volgens onze objectieve gegevens (waarvan er een kopie bij uw administratieve dossier is gevoegd), heeft de oppositiecoalitie van Bidzina Ivanishvili de parlementsverkiezingen van 1 oktober 2012 gewonnen, waarmee een einde werd gemaakt aan de hegemonie van de almachtige National Movement, de partij van het staatshoofd Mikheil Saakashvili. Buiten de National Movement en de coalitie Georgian Dream heeft geen enkele andere partij de minimumdrempel van 5% van de stemmen gehaald om vertegenwoordigd te worden in het Georgische parlement. Sinds 2 oktober 2012, de datum waarop Saakashvili zijn nederlaag heeft erkend, werd er een bladzijde omgedraaid in Georgië, en tekent er zich een nieuw politiek landschap af. De oppositie van gisteren is de meerderheid van vandaag geworden. Bidzina Ivanishvili werd officieel tot eerste minister benoemd door president Saakashvili. Enkel kopstukken die deel uitmaken van de coalitie of dicht bij de coalitie van Bidzina Ivanishvili staan, maken deel uit van zijn regering. Tea Tsulukiani, benoemd tot minister van Justitie, heeft gedurende tien jaar op het EHRM gewerkt in Straatsburg. Sozar Subari, de voormalige ombudsman voor de mensenrechten in Georgië, die gedurende verschillende jaren de mishandelingen in het gevangenis milieu aan de kaak heeft gesteld, heeft de ministerportefeuille van het gevangeniswezen gekregen. Beiden hebben aangekondigd dat ze radicale hervormingen willen doorvoeren. Men kondigt bovendien een grondige reorganisatie aan van de parketten, evenals een vervanging van de leidinggevenden binnen de politie- en veiligheidsdiensten.

Op basis van uw engagement voor personen/partijen die de oppositie tegen Saakashvili steunden, op basis van uw vrees door de autoriteiten onder Saakashvili vervolgd te worden omwille van dit engagement, moet nu omwille van de geschetste politieke ontwikkelingen hoe dan ook gesteld worden dat er in uw hoofde actueel geen gegronde vrees voor vervolging kan worden vastgesteld.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. De Georgische identiteitskaarten van u en uw vrouw, de geboortektes van uw vrouw en dochtertje, de akte van vaderschapserkenning van uw dochtertje, en de akte van jullie kerkelijk huwelijk bevatten louter persoonsgegevens van u en uw gezinsleden die hier niet in twijfel getrokken worden. Uw pensioenbadge, uw politiebade, de kopie van uw badge van oorlogsveteraan, en de kopies van twee documenten van de militaire medische commissie bevatten

enkel gegevens met betrekking tot uw militaire dienst en uw werk als politieman, maar kunnen uw beweerde vervolgingsfeiten verder niet staven. Met betrekking tot uw lidkaart van "Labour Party", de brief van de partijvoorzitter van "Labour party" en de convocatie kan er op gewezen worden dat om enige bewijskracht aan dergelijke documenten te ontleen, ze dienen te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Het medisch attest van een ziekenhuis in Gurjani bevestigt slechts dat u bepaalde verwondingen vertoonde, maar uit het attest blijkt verder niet in welke specifieke omstandigheden u deze verwondingen hebt opgelopen. Dit attest kan uw beweerde vervolgingsfeiten bijgevolg niet staven. Aan de kopie van de brief die uw vrouw geschreven heeft aan de ombudsman kan geen objectieve bewijswaarde gehecht worden. De USB-stick met beeldopnames van de demonstratie in Tbilisi overgenomen van het internet waarop u zelf niet te zien bent, kan uw beweerde vervolgingsfeiten geenszins staven. Uit het bewijs van betaling van huur voor uw werkplaats blijkt geen enkel verband met de door u aangehaalde problemen. Het medisch attest uit België bevestigt weliswaar uw medische behandeling waardoor u onder andere aan concentratiestoornissen zou kunnen lijden, maar is niet van die aard dat het bovenstaande vaststellingen in positieve zin kan wijzigen. Bovendien blijkt uit een analyse van uw gehoorverslag dat u aangaande uw asielrelaas wel degelijk in staat was om gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, Z.K.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 113 750 van 13 november 2013 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van Z.K. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Hij voert aan dat hij binnen het toepassingsgebied valt van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 gezien zijn vrijheid, zijn leven en zijn fysieke integriteit in gevaar zijn omdat hij systematisch vervolgd wordt in zijn land van herkomst;

Hij stelt dat in de verklaringen van hem en zijn echtgenote (zie het verzoekschrift, p. 3) "praktisch geen tegenstrijdigheden terug te vinden zijn", wat volgens hem "het bewijs geeft van de oprechtheid van hun verhaal".

Verzoeker geeft toe (zie p. 3) "dat er slechts één tegenstrijdigheid was maar deze te wijten is aan een verkeerde vertaling van de tolk"; hij merkt op dat het verhoor op het Commissariaat-generaal van het Georgisch naar het Engels verliep, "terwijl dit van het Nederlands naar het Georgisch diende te verlopen". Hij voegt hieraan toe "dat zelfs verzoeker zijn raadsman het Engels niet machtig was".

Hij legt uit dat hij en zijn echtgenote schrik hadden om contact op te nemen met de familie in hun land van herkomst (zie p. 3) "uit schrik voor een telefoontap".

Dat zijn partner een reispaspoort kon bekomen voor hun dochtertje, wijt verzoeker aan het feit (zie p. 3) "dat ze immers beiden niet getrouwd zijn en de link toch niet onmiddellijk zou gelegd worden".

Hij verklaart nog dat zijn partner het land van herkomst niet wou verlaten omdat zij zwanger was.

Aangaande (zie p. 4) "het politiek schouwtoneel", voert verzoeker aan dat de president "nog steeds dezelfde is met dezelfde politiemensen met dezelfde procureur", dat "de belangrijkste overheidsfuncties nog steeds bekleed zijn met dezelfde person" en dat "verzoeker nog steeds gevisieerd is".

Wat zijn vraag om de subsidiaire beschermingsstatus, stelt verzoeker zich te baseren op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en op artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de

Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker voert ten slotte nog een schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij stelt dat de commissaris-generaal (zie p. 4) "veel te veel van vermoedens uitgaat".

Waar hem door de commissaris-generaal een desinteresse ten laste wordt gelegd, laat hij gelden (zie p. 4) "dat verzoeker m.i. nog altijd geen privé-detective is en hij niet gehouden is om dat allemaal te achterhalen".

Hij vraagt aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Vooreerst stelt de Raad vast dat op basis van informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, niet kan besloten worden dat de door verzoeker verleende steun aan de oppositie in zijn land van herkomst, actueel aanleiding geeft voor een gegronde vrees voor vervolging.

Uit voormelde informatie blijkt immers dat de oppositiecoalitie van Bidzina Ivanishvili de parlamentsverkiezingen van 1 oktober 2012 heeft gewonnen, waarmee een einde werd gemaakt aan de hegemonie van de almachtige "National Movement", de partij van het staatshoofd Mikheil Saakashvili. Buiten de "National Movement" en de coalitie "Georgian Dream" heeft geen enkele andere partij de

minimumdrempel van 5% van de stemmen gehaald om vertegenwoordigd te worden in het Georgische parlement.

Sinds 2 oktober 2012, de datum waarop Saakashvili zijn nederlaag heeft erkend, werd er een bladzijde omgedraaid in de geschiedenis van Georgië, en tekent er zich een nieuw politiek landschap af. De oppositie van gisteren is de meerderheid van vandaag geworden.

Bidzina Ivanishvili werd officieel tot eerste minister benoemd door president Saakashvili. Enkel kopstukken die deel uitmaken van de coalitie of dicht bij de coalitie van Bidzina Ivanishvili staan, maken deel uit van zijn regering.

Tea Tsulukiani, benoemd tot minister van Justitie, heeft gedurende tien jaar op het EHRM gewerkt in Straatsburg.

Sozar Subari, de voormalige ombudsman voor de mensenrechten in Georgië, die gedurende verschillende jaren de mishandelingen in het gevangenis milieu aan de kaak heeft gesteld, heeft de ministerportefeuille van het gevangeniswezen gekregen. Beiden hebben aangekondigd dat ze radicale hervormingen willen doorvoeren.

Men kondigt bovendien een grondige reorganisatie aan van de parketten, evenals een vervanging van de leidinggevendenden binnen de politie en veiligheidsdiensten.

De beweringen van verzoeker in zijn verzoekschrift dat de president “nog steeds dezelfde is met dezelfde politiemensen met dezelfde procureur”, dat “de belangrijkste overheidsfuncties nog steeds bekleed zijn met dezelfde person” en dat “verzoeker nog steeds geviseerd is”, worden op geen enkele wijze gestaafd en tonen geenszins aan dat de bedoelde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd.

De Raad sluit zich bijgevolg aan bij de inhoud van het CEDOCA-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar en gesteund op talloze bronnen, en besluit dat in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst, omwille van zijn voorgehouden politiek profiel, actueel geen vrees voor vervolging in aanmerking kan worden genomen.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker na zijn vertrek uit zijn land van herkomst, geen pogingen meer ondernomen heeft om meer concrete informatie te verkrijgen over de stand van zaken met betrekking tot zijn vervolging door de autoriteiten.

Wel verklaarde verzoeker dat er na zijn vertrek, nog convocaties op zijn naam zijn toegekomen waarin hij als beschuldigde in een strafzaak werd opgeroepen en dat er tegen hem een rechtszaak werd aangespannen, maar wist hij niet om wat voor zaak of welke beschuldigingen het concreet ging. Verzoeker kon evenmin zeggen of hij op het moment van zijn verhoor op 17 januari 2012 op het Commissariaat-generaal nog officieel gezocht werd door de autoriteiten (zie het verhoorverslag, p. 4).

Verzoeker gaf bovendien toe dat terwijl uit zijn verklaringen blijkt dat hij in België regelmatige contacten onderhoudt met zijn familie in Georgië (zie het verhoorverslag, p. 3), hij bij hen geen navraag heeft gedaan over zijn actuele vervolgingssituatie (zie het gehoorverslag, p. 10).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij en zijn echtgenote schrik hadden om contact op te nemen met de familie in hun land van herkomst, “uit schrik voor een telefoontap”, wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn verhoor tevens aangaf dat hij evenmin andere pogingen ondernomen had om bv. via andere personen, zijn partij of andere organisaties, meer informatie te bekomen aangaande het verdere verloop van zijn vervolgingsproblemen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt “dat verzoeker m.i. nog altijd geen privé-detective is en hij niet gehouden is om dat allemaal te achterhalen”, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker wel degelijk kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Van verzoeker kan ook worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren wijzen inderdaad op een gebrek aan interesse en ondergraven de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging.

Tevens merkt de Raad een tegenstrijdigheid op tussen de opeenvolgende verklaringen van de vrouw van verzoeker.

Zo verklaarde zijn vrouw tijdens haar eerste verhoor op 7 november 2011 op het Commissariaat-generaal dat zijn moeder haar verteld had dat de politie na hun vertrek uit het land van herkomst, nog twee of drie keer bij hen was langsgekomen op zoek naar hem (zie het verhoorverslag, p. 5), terwijl zij

tijdens het tweede verhoor op 17 januari 2012, verklaarde niet te weten of de politie na hun vertrek al dan niet nog bij verzoekers moeder naar hem is komen vragen; zij verklaarde toen enkel te weten dat de politie bij zijn ouders langskwam toen hij ondergedoken zat in Gurjani (zie het verhoorverslag, p. 5).

Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

In zijn verzoekschrift argumenteert verzoeker "dat er slechts één tegenstrijdigheid was maar deze te wijten is aan een verkeerde vertaling van de tolk"; hij voert aan dat het verhoor op het Commissariaat-generaal van het Georgisch naar het Engels verliep, "terwijl dit van het Nederlands naar het Georgisch diende te verlopen", en voegt hieraan toe "dat zelfs verzoeker zijn raadsman het Engels niet machtig was".

De Raad stelt evenwel vast dat uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat uit artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de tolk die de verklaringen van de asielzoeker vertaalt, dit rechtstreeks moet doen in de taal van de procedure, noch dat de taal van het onderzoek uitsluitend het Nederlands moet zijn (RvS 6 januari 2003, nr. 114.257 en RvS 9 maart 2004, nr. 128.986).

Het verslag dat het verhoor geeft bovendien precieze en gedetailleerde gegevens van het asielrelaas weer en er kunnen geen aanwijzingen uit afgeleid worden dat er zich bepaalde tolk- of taalproblemen zich zouden hebben voorgedaan.

Voormelde tegenstrijdigheid keert zich tegen de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

De Raad is ook van mening dat het gedrag van verzoekers vrouw niet verzoenbaar is met de voorgehouden vrees voor vervolging door de autoriteiten.

Zo verklaarde zij dat zij in maart 2011, met name in de periode dat verzoeker gezocht werd door de autoriteiten en ondergedoken leefde in zijn land uit vrees om gearresteerd te worden en zij ook zelf duidelijk geïmagineerd werd door de autoriteiten, zich persoonlijk tot de overheidsdiensten gewend heeft om een reispaspoort te regelen voor hun dochtertje (zie haar verhoorverslag van 7 november 2011, p. 6).

Verzoekers vrouw gaf bovendien aan dat zij zelfs niet nagedacht had bij het risico van deze gedragingen (zie haar verhoorverslag, p. 6).

In zijn verzoekschrift verklaart verzoeker daaromtrent "dat ze immers beiden niet getrouwd zijn en de link toch niet onmiddellijk zou gelegd worden".

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers vrouw verklaarde zelf geïmagineerd te worden door de autoriteiten en zich toch persoonlijk tot de bevoegde overheidsdiensten heeft gewend om een reispaspoort te regelen voor hun dochter.

De Raad acht het geenszins aannemelijk dat verzoeker en zijn vrouw zich op die manier onder de aandacht van de autoriteiten brachten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen worden de verklaringen van verzoeker dat hij vervolging vreest vanwege de autoriteiten in zijn land, als ongeloofwaardig van de hand gewezen.

De door verzoeker op het Commissariaat-generaal voorgelegde documenten zijn niet van aard om voormeld besluit te wijzigen.

De Georgische identiteitskaarten van verzoeker en zijn vrouw, de geboorteaktes van zijn vrouw en dochtertje, de akte van vaderschapserkenning van zijn dochtertje, en de akte van hun kerkelijk huwelijk bevatten louter persoonsgegevens van hem en zijn gezinsleden die niet in twijfel getrokken worden.

Verzoekers pensioenbadge, de politiebadge, de kopie van de badge van oorlogsveteraan, en de kopies van twee documenten van de militaire medische commissie, bevatten enkel gegevens met betrekking tot zijn militaire dienst en werk als politieman, maar kunnen, zijn beweerde vervolgingsfeiten verder niet staven.

Met betrekking tot verzoekers lidkaart van "Labour Party", de brief van de partijvoorzitter van "Labour party" en de convocatie kan erop gewezen worden dat om enige bewijskracht aan dergelijke documenten te ontfangen, ze dienen te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

Het medisch attest van een ziekenhuis in Gurjani bevestigt slechts dat verzoeker bepaalde verwondingen vertoonde, maar uit het attest blijkt verder niet in welke specifieke omstandigheden hij deze verwondingen heeft opgelopen. Dit attest kan de beweerde vervolgingsfeiten bijgevolg niet staven.

Aan de kopie van de brief die verzoekers vrouw geschreven heeft aan de ombudsman kan geen objectieve bewijswaarde gehecht worden.

De USB-stick met beeldopnames van de demonstratie in Tbilisi overgenomen van het internet waarop verzoeker zelf niet te zien is, kan de beweerde vervolgingsfeiten niet staven.

Uit het bewijs van betaling van huur voor de werkplaats van verzoeker blijkt geen enkel verband met de door hem aangehaalde problemen.

Het medisch attest uit België bevestigt weliswaar de medische behandeling van verzoeker waardoor hij onder andere aan concentratiestoornissen zou kunnen lijden, maar is niet van die aard dat het bovenstaande vaststellingen in positieve zin kan wijzigen. Bovendien blijkt uit een analyse van het verhoorverslag van verzoeker dat hij aangaande het asielrelaas wel degelijk in staat was om gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen.

Bij een ongeloofwaardig relaas is er geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonst."

3.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE